

Antwoord op de parlementaire vraag nr. 36 van 14 april 2005 van de heer Luk Van Biesen.

De Geachte Volksvertegenwoordiger vindt hieronder de antwoorden met betrekking tot de niet-omzetting van Europese richtlijnen in intern recht en de financiële sancties.

1. Artikel 226 van het EG Verdrag (ex-artikel 169 van het EG Verdrag) bepaalt dat indien de Commissie van oordeel is dat een Lidstaat een der krachtens het Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, ze de zaak aanhangig kan maken bij het Hof van Justitie. Indien het Hof de niet-nakoming vaststelt wordt de Lidstaat veroordeeld. Deze veroordeling is evenwel niet vergezeld van financiële sancties.

2. Artikel 228 van het EG Verdrag (ex-artikel 171 van het EG Verdrag) bepaalt dat indien het Hof van Justitie vaststelt dat een Lidstaat een der krachtens het Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen is deze Lidstaat gehouden die maatregelen te nemen welke nodig zijn ter uitvoering van het arrest van het Hof. Indien de Commissie van oordeel is dat de Lidstaat deze maatregelen niet heeft genomen in de door haar vastgestelde termijn, kan ze de zaak voor het Hof brengen. Ze vermeldt in dat geval het bedrag van de door de betrokken Lidstaat te betalen forfaitaire som of dwangsom die ze in de gegeven omstandigheden passend acht. Het is dus de Commissie die de sanctie voorstelt en het Hof dat erover beslist.

Deze mogelijkheid om financiële sancties op te leggen werd door het Verdrag betreffende de Europese Unie ingevoerd en is van kracht sinds 1 november 1993.

3. De wijze waarop de Commissie de financiële sanctie vaststelt werd bepaald in haar mededelingen 96/C 242/07, van 21 augustus 1996, inzake de tenuitvoerlegging van artikel 171 van het EG Verdrag (Pub. C 242, blz.6) en 97/C 63 /02, van 28 februari 1997, inzake de berekeningswijze van de dwangsom van artikel 171 van het EG Verdrag (Pub. C 63, blz.2.) De Commissie berekent het bedrag van de sanctie aan de hand van drie criteria: de ernst en de duur van de inbreuk, en de noodzaak om er zorg voor te dragen dat de sanctie op zich een afschrikkende werking heeft. In dit verband wordt rekening gehouden met de financiële draagkracht van de betrokken Lidstaat. Zo zou deze dwangsom voor België het minimum 3100 euros per dag en maximum 186.000 euros per dag bedragen.

4. België werd nooit door het Hof van Justitie tot een dwangsom veroordeeld en geen procedure op grond van artikel 228 van het EG Verdrag is aanhangig voor het Hof.

Enkel twee Lidstaten werden tot op heden door het Hof tot de betaling van een dwangsom veroordeeld, namelijk Griekenland en Spanje. Griekenland werd veroordeeld door het arrest van 4 juli 2000 (Zaak C-387/97, Commissie/Griekenland, Jur. 2000, blz. I-05047) tot een dwangsom van

20.000 euros per dag in een geding over de niet-nakoming van richtlijn 75/442/EEG van de Raad, van 15 juli 1975, betreffende afvalstoffen en richtlijn 78/319/EEG van de Raad, van 20 maart 1978, betreffende toxische en gevaarlijke afvalstoffen. Spanje werd veroordeeld door het arrest van 25 november 2003 (Zaak C-278/01, Commissie/Spanje, Jur. 2003) tot een dwangsom van 624.150 euros per jaar en voor 1% van de badzones in de Spaanse binnenwateren waarvan voor het desbetreffende jaar zal zijn vastgesteld dat zij niet in overeenstemming zijn met de vastgestelde grenswaarden ingevolge richtlijn 76/160/EEG van de Raad, van 8 december 1975, betreffende de kwaliteit van het zwemwater.

5.. Een geding op grond van artikel 228 van het EG Verdrag tegen Frankrijk is aanhangig voor het Hof (Zaak C-304/02, Commissie/Frankrijk.) De lidstaten verwachten het arrest met grote aandacht want het Hof werd gevraagd om in deze zaak zich uit te spreken over de interpretatie van artikel 228 van het EG Verdrag en in het bijzonder over de vraag of het Hof gebonden is door het voorstel van de Commissie, en, of het Hof een dwangsom *en* een forfaitaire som cumulatief kan opleggen, wat tot op heden nooit het geval was.

6. Tenslotte moet worden opgemerkt dat het Grondwet, in artikel III-362, de mogelijkheid heeft voorzien om aan een Lidstaat financiële sancties op te leggen in geval van niet-nakoming van zijn verplichting tot mededeling van voorschriften ter omzetting van een Europese kaderwet, dwz een richtlijn. In andere woorden, na de inwerkingtreding van het Grondwet kan een Lidstaat veroordeeld worden tot financiële sancties in het "eerste arrest", als hij een kaderwet niet omgezet heeft.